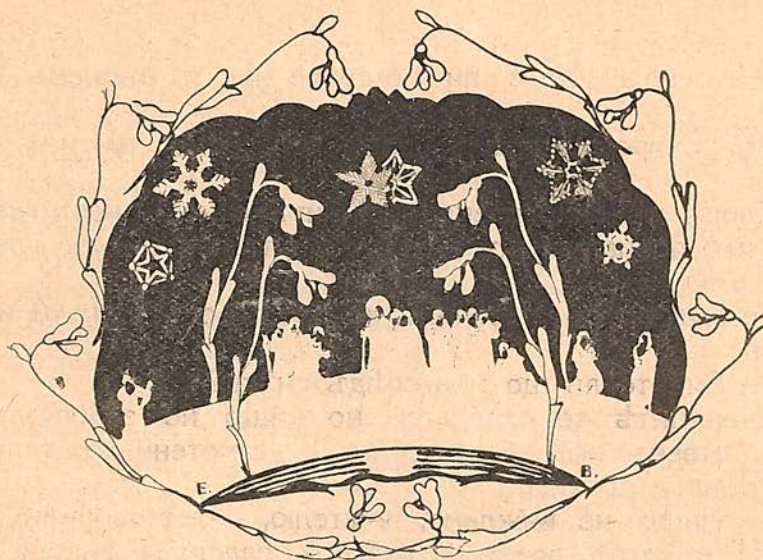

КОКИЧЕНЦА.

(Легенда отъ В. Альошинъ)

Еднажъ Исусъ Христосъ пжтувалъ съ ученицитѣ си зимно време. Случило имъ се да минаватъ презъ една пуста мѣстность, по която било валѣло скоро снѣгъ. Макаръ и не толкова често, но понѣкога и въ Палестина се случва да вали снѣгъ.

Снѣгътъ покривалъ всички околни планини и хълмове, поля и долини, обрасли тукъ-таме съ храсталакъ и тръни.

Ученицитѣ били въ тънко облѣкло и треперяли отъ студа. Не се виждало наоколо никжде никакво жилище, дето да се посгрѣятъ и починатъ.

Вървѣли тъй дълго време по снѣга измръзнали и гладни.

Исусъ вървѣлъ напредъ, сякашъ нищо не забелязвалъ. Най-сетне ученицитѣ почнали да се оплакватъ.

— Учителю, какво ще стане съ насъ? Студъ ни сковава, гладни сме, а краятъ на пжтя не се вижда. Наоколо, кждето и да погледнешъ — снѣгъ и снѣгъ. Ще